

om mine Ytringer skulle blive misforstaaede, men selv om det skulde blive Tilfældet, vil jeg dog udtale, at jeg troer, det hæver Mandens Selvfølelse, naar han veed, at ogsaa han paa en directe Maade bidrager til Staten, naar han føler sig som en skatteydende Borger, som en af dem, der er med at trække det store Læs. Jeg skal villig indrømme, at i Virkeligheden bidrager den fattigere Meget igjennem de indirecte Afgifter, men det giver ham ikke en saadan Fornemmelse af at være skatteydende Borger i Landet, som naar han yder et saadant lempeligt lille Bidrag. Naar jeg tænker mig denne Lov, naturligtvis lempet med Hensyn til hele Maskineriet efter Landets forskjellige Stæder, gennemført i Kjøbstæderne og paa Landet, saa vil jeg i den have en overordentlig nem Maade til at faae et Bidrag til Staten, der som overordentlige Omstændigheder eller et stigeordinært Behov skulde gjøre det nødvendigt; da ville vi ikke være i en saadan Forlegenhed som i 1848, da man pludselig skulde tilvejebringe betydelige ordinære Skatter. Jeg har da Kjøbenhavns Skatteindtægt, jeg har Kjøbstædernes, og jeg har Landets, og ved at faa at fastsætte en vis Procent eller en vis Deel af en Procent, kan jeg komme til den Indtægt til Staten, som jeg ønsker; men der som jeg opstiller Regler, der ere forskjellige for Kjøbenhavn og for de andre Stæder, saa har jeg ikke noget Bestemt at holde mig til, og det er da kun tilnærmelsesviis, at jeg kan komme til det samme Resultat. Den ærede Rigsdagsmand (L. E. Varsen) sagde: Man kan jo da enes om Reglerne; men det er netop Ulykken, at dette ikke godt lader sig gjøre. Hvorledes skal man enes om Forholdsregler med Hensyn til de enkelte Stæder, naar de samme Normer ikke ligge til Grund for Beskatningen? Det er det, man ikke kan. Det er kun ene derved, at man i det Hele taget følger de samme Normer, at man kan komme til den fælles Grund-

vold, nemlig Skatteindtægten, for det hele Land. Jeg fragaar ikke, at Tanken paa Statens mulige Behov og igjennem den communale Veie at forberede en Indkomstskat for Staten er et ikke uvæsentligt Bidrag til at gaae ind paa denne hele Reform; jeg troer, at det er den sikreste, jevneste og solideste Maade, hvorpaa man kan gjøre det. Vi bør vogte os for pludselig paa en mindre vel gjenomtænkt og mindre vel gennemført Maade at bruge en vis Beskatningsmaade og derved tilintetgjøre Brugen for længere Tid. Der hører stor Betænksomhed og stor Besindighed til at indføre netop en saadan Skattemaade. Jeg skal indrømme, at jeg, naar jeg ene og alene tager Hensyn til de Kjøbenhavnske Forhold, ikke vilde have stor Betænksomhed ved at gaae op til 400 Rd., men derimod seer jeg aldeles ingen Grund, hvorfor jeg skulde lade indtræde en Lettelse for dem, der have 2000 Rd. i Indtægt; jeg troer, at det store Antal Borgere i Landet maa være skatteydere, naar de have 2000 Rd. i aarlig Indtægt, og at de da maae kunne bære den dem tilkommende Skattebyrde. At betragte dem, der have mellem 2 à 3000 Rd.s Indtægt, som Mennesker, der trænge til særlige Lettelser i Beskatningen, troer jeg er Noget, som ingenlunde stemmer med de almindelige økonomiske Forhold i Landet; det synes mig, at det allerede er temmelig høit, naar Lettelsen gaaer op til 2000 Rd. Derved, at man giver dem, der have mindre Indtægter, en Lettelse og lader denne Lettelse bortfalde, efterhaanden som Indtægten tiltager, indtræder ganske rigtig, som den ærede Rigsdagsmand (Schovelin) bemærkede, den Besynderlighed, at Skatteindtægten tiltager med 200 Rd., medens derimod de virkelige Indtægter kun tiltage med 100 Rd.; men dette vil dog, omfat med Ord, kun sige, at den Lettelse, som man har givet dem, der have de lavere Indtægter, efterhaanden falder bort for dem, der have de større.